

И въ тоя моментъ единъ тежъкъ малъкъ предметъ падна въ тичащата отдолу рѣка . . .

Това бѣше жълтицата.

Тя падна отъ разтворената инстинктивно ржка на Парамония, когато тя се улови за преградата да не падне . . .

Изеднажъ, следъ като се задържа, Парамония разбра, че изпусна жълтицата въ течащата дълбоко отдолу мжтна рѣка . . .

И замръзна на мѣстото си.

Жълтицата! Отиде отново! И сега въ рѣката — безвъзвратно!

Не се мръдна.

Скжперническо чувство ѝ вкова краката. — Жълтицата! Въ рѣката! Отиде!

Но въ това скжперническо чувство — една мисль, сжщата като оная, се проврѣ въ главата ѝ: да-ли не я изпусна въ рѣката, защото я взе обратно отъ просекинята, безъ да има нужда отъ нея — следъ като я бѣше дала въ унесеностъта си и следъ като бѣше обречена за душата на мжжа ѝ! . . . Нима . . . самъ Господъ не я направи да хлътне съ една кракъ въ трапчинката на моста, тукъ, за да изпусне жълтицата въ рѣката!? . . . Нима тукъ не е Божя воля?! . . . Боже дѣло?! . . . Защото тази жълтица е обречена за душата на покойния ѝ мжжъ?! . . . Тя бѣше вече чужда . . . На Господа! . . . Боже! . . . Да се върне ли при просекинята и да ѝ каже, че я е изпуснала въ рѣката, да ѝ иска прошка, дето си я е взела обратно отъ нея? . . .

Но веднага чувството на ядъ закипѣ въ душата ѝ.

— Да се върна — при една просекиня! . . . Ами! . . .

И тръгна по пжтя си — къмъ кжщи, а душата ѝ взе да се стѣга отново въ скжперническа мжка за жълтицата . . .

